

nogle komme i tanker om det internationale samfunds holdning til Spanien i 1930'erne eller Tjekkoslaviet i slutningen af 1930'erne, ja, så er det nok en meget naturlig tanke at gøre sig.

Men så skaber aftalen da i det mindste fred, kan man så sige. Og da må man jo tilføje: For nogle måske. Måske stopper denne indsats den direkte konfrontation mellem krigens parter. Men aftalen kan samtidig meget let komme til at betyde, at vi kommer til at se en opblussen af etniske udrensninger og myrderier. Det internationale samfund har jo accepteret en opdeling efter etniske retningslinjer, og logikken i det er selvfølgelig, at de forskellige parter så vil forsøge med de midler, som de nu finder hensigtsmæssige og anvendelige, at gøre deres områder etnisk rene. Og der er stadig væk mange, som bor på den forkerte side af grænserne i Bosnien.

Man kan selvfølgelig bebrejde krigsherren det, men jeg synes, det er lidt sværere at bebrejde f.eks. en muslimsk familie fra Srebrenica, der har mistet alt, og som er flygtninge i Tuzla, at de sætter spørgsmålstegn ved det, der sker. Det er lidt svært at bebrejde den familie, når de får at vide, at de aldrig kan vende tilbage til Srebrenica, fordi den by har det internationale samfund foræret til de serbiske nationalister, at stille spørgsmålet: Hvorfor skal der så her i vores område bo serbere i huse, mens vi skal bo i flygtningelejre?

Så derfor kan denne fredsaftale meget let komme til at føre til yderligere etnisk udrensning og opdeling, som vi i øvrigt allerede ser på nuværende tidspunkt.

Så kan man stille spørgsmålet: Jamen vil vore soldater ikke forhindre det? Vi bliver nødt til at indrømme, at vores tillid på det plan er meget lille. Man må stille spørgsmålet: Hvad gjorde de hollandske soldater i Srebrenica? Hvad gjorde hele UNPROFOR-systemet i Srebrenica, mens 8.000 mennesker blev slået ihjel? Ja, vi ved, at de drak champagne med krigsforbryderen Mladic, men hvad gjorde de ellers?

Hvis man tager den sidste udvikling, hvor man f.eks. i fjernsynet i aften kan se, hvordan franske soldater i Bosnien går og trykker hånd med denne Mladic, denne krigsforbryder, som i virkeligheden skulle udleveres til strafforfølgelse, så må man jo sætte et stort spørgsmålstegn ved, hvor meget der bliver gjort ud af den side af sagen.

Så derfor må vi konstatere, at vi ikke har nogen tiltro til, at implementeringsstyrken vil sikre en fred, for slet ikke at sige en retfærdig fred.

Som nævnt indledningsvis betyder det selvfølgelig ikke, at Enhedslisten mener, at Danmark skal sidde med hænderne i skødet. Der er mange opgaver, som Danmark kunne løse. Hvis vi bare tager udgangspunkt i de 500 mio. kr., som er afsat på årsplan til styrken, kan man sige, at 500 mio. kr. i hjælp til de kræfter i Bosnien, som rent faktisk kæmper for et multietnisk samfund, rent faktisk kæmper for at skabe et Bosnien for alle nationaliteter, ville gøre underværker.

Så der er brug for masser af støtte, der er brug for masser af offervilje. Men en etnisk opdeling af Bosnien er hverken værd at kæmpe eller dø for.

Arne Melchior (CD):

Den plan, som vi har til behandling her, indeholder vel så mange glædelige ingredienser, at en ordførertale på fem minutter ikke kan strække til. Derfor vil jeg nøjes med et par minutter, idet jeg henviser til de mange kloge, gode, repeterende udtalelser, der er faldet om denne plan fra tidligere ordførere; dem kan CD alle slutte sig til.

Glæden er oven i købet smittet af på forfatteren til teksten på vores elektroniske tavle, idet han af bare jubel har skrevet fredsaftale med stort »F« i modsætning til, hvad der står på vores trykte dagsorden, men det skal han eller hun ikke høre ilde for. Det er kun godt, at der er noget at glæde sig over.

Jeg kan kun sige til den sidste ærede taler, hr. Søren Søndergaard, at jeg gad nok vide, hvad hans alternativ ville være. Men det er selvfølgelig kedeligt, at de, der har bragt denne fredsaftale på plads, ikke har fået råd fra en halv snes danske partier af diverse størrelser; det kan man naturligvis beklage. Men alternativet må hr. Søren Søndergaard vist kigge i vejviseren efter.

Det bliver svært det her. Enormt svært. Der skal meget held og lykke til. Det bliver også dyrt, meget dyrt – forhåbentlig kun i penge. Men formålet er en høj pris værd på enhver måde. Og CD ikke bare støtter regeringen, men bakker helhjertet op om denne konstruktive plan, og vi gør det ikke uden en vis stolthed for vort forsvars vedkommende, for de implicerede personers, for udenrigsministerens, for forsvarsministerens og for Danmarks vedkommende; vi gør her, hvad vi skal og bør, og det er der grund til at hilse med stor glæde og taknemmelighed.